

ἐνίοτε χαρακτηρίζει ιδιαίτέρως τοὺς προνομιούχους ἐκκλησιαστικούς, ὅταν ἀνέτως ἀναπτύσσωσι τὴν ὀργὴν αὐτῶν καὶ μνησικαχίαν. Ἄλλ' ὁ Βενιαμὴν, ὅστις ἐγνώριζε τὰ διαθήματα τῆς Ἐταιρίας, ὅτε ἡ μεγάλη σκηνὴ τῆς ἐπαναστάσεως ἐπρόκειτο νὰ ἀρθῆ μετ' ὀλίγον, ἠθέλησε ν' ἀναλάβῃ μέρος τι ἐνεργητικὸν καὶ νὰ συκινδυνεύσῃ μετὰ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ. Ὅθεν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ αἵματηροῦ ἐκείνου ἀγῶνος εὐρέθη ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν συμβεβηκότων. Ἄπλους ὡς ἱερεὺς τῆς ἀρχαϊκῆς ἐκκλησίας, καὶ ἀτάραχος ἐνώπιον μεγάλων κινδύνων διέτρεχε τὰς νήσους Ὑδραν, Σπέτσας καὶ Ψαρὰ, περιτῆρχετο δὲ πανταχοῦ τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα κηρύττων ἐν ὀνόματι τῆς θρησκείας καὶ τῆς πατρίδος τὸ θάρρος καὶ τὴν περιφρόνησιν τοῦ θανάτου. Αἱ προτροπαὶ αὐτοῦ εἶχον τὴν εὐγλωττίαν τῆς καρδίας, τὸ δὲ παράδειγμα διήγειρε πάντας εἰς μίμησιν. Διότι ἦτο ὁ μακάριος ἐξ ἐκείνων τῶν σπανίων ἀνδρῶν, οἵτινες ὀμιλοῦντες ὀλίγα πείθουσι τοὺς ἄλλους διὰ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς διαγωγῆς αὐτῶν. Ὑποφέρων τοὺς μεγίστους κόπους, τὰς δεινοτάτας στερήσεις, τὸ πᾶν προσφέρων ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ οὐδὲν ὑπὲρ ἑαυτοῦ φυλάττων, ἦτο ὡς λύχνος, ὅστις καταναλίσκε-